

Chương 7

Smitty vừa mới bắt đầu kí séc khi Mace bước vào văn phòng của anh.

“Cậu có biết gì về công việc tại viện bảo tàng mỹ thuật không, họ vừa gọi đây?”

“Không. Công việc tại viện bảo tàng mỹ thuật à?”

“Họ muốn ta có mặt ở đó vào tối nay.”

“Không đủ thời gian,” Smitty trả lời, mặt vẫn dán chặt vào đồng séc trước mặt.

“Thế thì tìm cách làm cho đủ thời gian đi.”

“Vì sao?”

Mace thả một tờ giấy lên trên đồng séc Smitty đang kí.

Anh nhìn nhìn. “Ồ. Cả dãy số không dài dằng dặc thế kia.”

Con mèo to xác đối diện cười gian. “Ừ, cứ nhìn chúng đi.”

“Công việc này đến từ đâu vậy?”

“Tôi có quen một lão hồ già ở ban quản trị bảo tàng, lão ta bảo có người nằng nặc yêu cầu lão phải thuê chúng ta cho sự kiện từ thiện tối nay.”

“Yêu cầu?”

“Là nằng nặc yêu cầu.”

“Bởi...?”

Mace nhún vai, chân đã bước ra ngoài để tập hợp cả đội chuẩn bị xuất phát. “Một gã tên Phil nào đó.”

Smitty nhìn dăm dăm xuống đồng séc vẫn đang thiếu vắng chữ kí của anh. “Phil nào nhỉ?”

Jess cởi áo khoác ra và đưa cho cô gái đứng sau quầy. Và cô tiếp tục lặp lại hành động cô đã làm suốt một giờ đồng hồ vừa qua - giật mạnh phần viền của chiếc váy xuống. Nếu như bạn có thể gọi nó là một chiếc váy. Vì trông đồng vắng

này chẳng khác gì một cái áo trong của con nhóc mười hai tuổi chưa phát triển đầy đủ vậy.

“Không thể tin được cậu lại có thể lừa tớ mặc cái thứ chết tiệt này,” cô lầm bầm với Phil, và dùng vai huých anh ta. “Tớ đang ở một sự kiện từ thiện, nhưng tớ cứ cảm giác như gái bán hoa ấy, năm mươi đô nếu chỉ dùng tay và một trăm đô cho một lần quan hệ.”

“Không, cung à. Với diện mạo này của cậu á? Muốn dịch vụ tay thì ít nhất cũng phải một trăm, quan hệ thì những ba trăm ấy.”

Jess bắn ánh mắt hình viên đạn về phía Phil cho đến khi anh ta bắt đầu xoắn xuýt.

“Chí ít thì, đôi giày trông đẹp cực kì.”

Jess đẩy phần nộ mà vung tay lên, sau đó lao thẳng vào khu vực chính của viện bảo tàng. Cô càng đi vào và hòa nhập sớm bao nhiêu, thì cô càng có thể thoát khỏi chỗ quỷ quái này mau bấy nhiêu.

Smitty cười trừ, tỏ vẻ xin lỗi và nhanh chóng biến khỏi người phụ nữ vừa tỏ ý muốn phục vụ anh ngay trong nhà vệ sinh. Lạy Chúa lòng lành! Những người phụ nữ giàu có này... thật đáng sợ. Trong hai giờ đồng hồ vừa qua, anh đã nhận được đủ loại chào mời từ những quý bà toàn thân ngập tràn đá quý và bạch kim. Một phụ nữ tiến đến gạ gẫm anh khi chồng mẹ ta chỉ đứng cách đó khoảng một mét. Smitty có dự cảm rằng nếu như anh đồng ý với đề nghị của mẹ, người chồng có lẽ sẽ đứng nhìn trộm ở phòng đối diện. Chắc, vì đạt được khoái cảm mà có thể trả mọi cái giá sao. Mặc dù vậy, Smitty vẫn không thể hiểu vì sao gã ta lại kết hôn nếu gã đã sẵn lòng chia sẻ vợ mình với người đàn ông khác.

Anh bước đến chỗ Mitch và thở dài. “Cậu có được...”

“Gạ gẫm quan hệ mỗi khi tôi quay đầu lại? Ồ, tôi nói cho anh biết, những người phụ nữ bình thường đều thế cả.”

“Dez cũng là người thường và Mace phải vất vả lắm mới chiếm được trái tim cô ta ấy chứ. Tôi nghĩ chuyện này có liên quan đến vấn đề tiền nong của họ. Kẻ càng giàu có thì lại càng lãnh đạm. Với họ, chúng ta chỉ là những ‘khẩu súng’ dùng để thỏa mãn, đừng bao giờ quên điều này, chàng trai ạ.”

“Sẽ không đâu. Và tôi cũng cóc quan tâm, nhưng tôi đã học được một bài học xương máu, đừng bao giờ lơ là trong công việc. Sai một li, đi một dặm.”

“Quả là chân lí nhỉ?”

Marissa Shaw, chị gái của Mitch, em gái sinh đôi của Brendon, và một trong những nữ sư tử Smitty đã gặp qua, yêu kiều bước đến trước mặt cả hai.

“Smitty.”

“Marissa, chị thân yêu. Tối nay trong chị tuyệt vời hết chỗ chê.”

Chị ta nhào người và yêu chiều vỗ vỗ má anh. “Cậu đúng là chú chó ngọt ngào nhất trên cõi đời này.” Chị ta liếc sang cậu em trai của mình. “Tên vô dụng.”

“Mụ béo phệ.”

Cả hai gầm gừ với nhau trước khi Marissa bỏ đi chỗ khác.

“Tôi cứ nghĩ cả hai người đã hòa thuận với nhau hơn rồi chứ.”

Mitch giương ánh mắt trống rỗng nhìn anh. “Thì đúng là vậy. Anh không cảm nhận được sao?”

Smitty lắc đầu và quét mắt nhìn khắp cả căn phòng rộng lớn. Họ đang ở trong phòng tiệc Phục Hưng Ý. Sao cũng được. Chỉ cần tiền công cao là đủ.

“Lạy Chúa lòng lành của con.”

Người Smitty cứng lại, anh đã lường trước rắc rối rồi mà. “Cái gì? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không. Không có gì cả.”

Smitty nương theo ánh nhìn thèm khát của Mitch, quay đầu và cả người anh như bị điện giật vậy: “Chúa ơi, cứu con với.”

Jessie Ann bước vào căn phòng, bốn người bạn thân theo sát phía sau. Hiển nhiên, những thành viên còn lại của Bầy không, tham dự sự kiện bé tẹo này. Smitty cũng sẽ làm vậy thôi, vé được tính trên đầu người cơ mà. Tuy nhiên, anh khẳng định địa vị của Jessie sẽ được nâng cao thêm sau ngày hôm nay - tỉ lệ nghịch với chiều dài chiếc váy cô ta đang mặc.

Chúa ơi! Người phụ nữ này đang nghĩ cái gì vậy? Đêm nay New York lạnh cóng thế này, và chết tiệt, cô ta quên luật hành xử văn minh nơi công cộng rồi sao! Phần còn lại của chiếc váy biến đi đâu mất rồi? Và tại sao cô ta lại không mặc quần jean, giày tennis, áo thun như mọi khi? Tại sao cô ta gần như trần như nhộng thế này?

“Nếu tôi cầu hôn từ tể, anh có nghĩ cô ấy sẽ gật đầu đồng ý hay không?”

“Tự chủ chút đi, con mèo kia. Đang trong giờ làm việc đây.”

“Tôi từ chức.” Mitch bắt đầu bước đến chỗ Jessie, Smitty đành nắm tóc và giật anh trở lại.

“Trước khi ta cáu lên, tốt nhất con hãy quan sát khu vực này đi con trai à.”

“Được thôi, nhưng anh cũng chẳng có cơ hội đâu. Nếu tôi nhớ chính xác, cô ấy đã hất hủi anh hết như hất hủi một tên ghẻ lở.”

“Quan. Sát. Khu. Vực. Cho. Tôi.”

Ánh nhìn lần cuối về phía Jess khiến Mitch gần như bị đắm thẳng vào mặt, anh ta đành phải hậm hực bỏ đi.

Smitty định chạy ngay qua chỗ Jessie, anh chỉ muốn lấy một chiếc áo thật kín khoác lên người cô ta mà thôi, nhưng anh vô cùng hiểu người phụ nữ này. Jessie là một “vận động viên điên kinh”. Là một trong số những sinh vật có thể vô duyên vô cớ bỏ chạy như bay và đột ngột xuất hiện ở Utah. Thế nên, Smitty hít sâu vào và anh nhìn đôi chân dài miên man ấy thêm một lần nữa, sau đó nhanh chóng lẩn vào đám đông.

Jess đã phải chịu đựng cuộc trò chuyện dài hơn mười phút giữa Marissa Shaw với nữ chủ của Bãi linh cầu Stark và cô bắt đầu cảm thấy vô cùng bức tức. Bãi của cô cũng nhận ra điều ấy. Họ đứng xung quanh cô, chờ đợi hành động tiếp theo của cô. Đúng, sự việc này chẳng liên quan gì đến cô cả, nhưng mà...

“Vây con chó mà em trai cậu đang sống cùng ấy,” là giọng của Madeline Stark, ả ta vừa nói vừa đưa một miếng bánh quy giòn được phủ đầy pate gan vào miệng. “Cô ta có biết ngồi xuống theo lệnh không? Nhặt dép lê cho em cậu? Lăn vòng vòng và rên ư ử lấy lòng khi cần thiết?”

Bốn ả em gái và em họ của Madeline phá lên cười khùng khục giọng giống hệt chú chó hoạt hình Muttley¹.

Thứ làm Jess cảm thấy buồn cười nhất chính là, tất cả bọn họ đều là hàng xóm. Địa bàn tại Long Island của Bãi bọn họ nằm ngay sát cạnh lãnh thổ của Marissa Shaw và Bãi linh cầu Stark. Tuy nhiên, mối quan hệ giữa họ chưa bao giờ tốt đẹp. Đúng là, Bãi của cô cũng nhin đắng nuốt cay với Marissa đến một mức độ nào đó, nhưng họ chưa bao giờ để nhà Stark vào mắt cả. Chó hoang ghét linh cầu vô cùng.

Đôi mắt của Jess nhìn đăm đăm vào phía sau có Madeline trong khi ả ta tiếp tục chế giễu tất cả loài chó trên thế giới này. Mái tóc nâu nhạt ngắn được vắn

lên thành một búi tóc cao cầu kì trên quả đầu ả ta. Nhờ vậy mà Jess có hẳn một chiếc cổ dài để chơi đùa.

Jess nhìn Bầy của mình và bắt đầu ho khan. Phil hiểu ý trước tiên, anh ta cười và chạy về phía cái bàn. Vợ anh nhập bọn, cả hai vớ lấy một mảnh khăn ăn nhỏ màu trắng và bắt đầu xé nhỏ ra. Jess vẫn còn đang ho, cô bước đến gần chỗ Phil và anh ta đặt mảnh giấy vào tay cô. Danny đảo mắt nhìn xung quanh và sau đó, bắt đầu đổ nước vào những mảnh vụn nọ, cho đến khi chúng đều trở nên ướt đẫm và mục nát.

Jess quay người lại, vẫn tiếp tục cơn ho rũ rượi của mình. Cô bước đến sau lưng Madeline và hắt hơi thật to, khiến Marissa giật bắn cả người và phải nhìn về phía cô. Khi ấy, Jess nhanh tay ném mảnh khăn ăn lầy lội và sũng nước kia đi. Nó đập thẳng vào cổ Madeline và ả ta ngưng bật câu chế giễu dở dang của mình, cả người tê cứng.

“Ô!” Jess hắng giọng và nói. “Ôi, Chúa ơi! Madeline! Tôi vô cùng xin lỗi. Đây, để tôi giúp cô lau sạch chúng đi nhé.”

Ả ta kinh hoàng đưa tay ra sờ cổ, một cảm xúc ươn ướt tràn vào đầu ngón tay. Ả không nhìn thấy được, chỉ có thể cảm giác được. Người ả run bần bật lên khi chạm vào mảnh giấy ướt và bắt đầu nôn ọe dữ dội trước khi lao xộc vào nhà vệ sinh, lũ em gái chạy sát theo phía sau. Chạy sát theo và cười khùng khục.

Jess nhìn về phía Marissa. “Ôi chào, nếu lần sau bọn tôi có dịp gặp lại nhau tại Island, chắc có lẽ cả hai sẽ ngưng ngưng lắm nhỉ?”

Marissa, Jess luôn cho rằng chị ta là một người phụ nữ khó tính và hoàn toàn không thân thiện, nay lại nhìn cô lấy vài giây đồng hồ, sau đó, đôi môi cong lên và chị ta bắt đầu cười ngặt nghẽo không dứt. Chị nhanh chóng tiến đến chỗ hai nữ sư tử từ Bầy Llewellyn, cũng chính là hai cô em gái Serita và Allie của Mace. Marissa vẫn còn cười âm ỉ, chị ta kể lại diễn biến vừa rồi cho bọn họ nghe cho đến khi cả ba cùng lăn ra cười.

May chuyền một ly sâm panh cho Jess. “Chơi vui lắm phải không, bạn yêu?”

“Tất nhiên rồi, sao lại không chứ?”

Vì muốn bảo vệ Jessie mà Smitty đã dõi mắt theo cô từ nãy đến giờ, không biết hành động này có bị cấu thành tội “theo dõi bất hợp pháp” không nhỉ? Cô giả vờ phun đờm vào ả linh cầu nọ, đã uống cạn ly sâm panh thứ ba và mang một đôi giày cao đến đáng sợ. Smitty còn có thể làm gì khác ngoài trừ để mắt đến cô chứ?

Dù vậy, anh phải công nhận, Bầy chó thật biết cách tự tạo niềm vui trong một bữa tiệc nhàm chán như thế này. Họ tiêu khiển từ những thứ đơn giản nhất, và đôi lúc, cả Bầy trông chẳng khác gì một đám nhóc ranh mười ba tuổi khi họ cùng cười khúc khích trước một bức tượng có “của quý” dài sòng sọc. Tất nhiên, cũng không chừng là do tác dụng phụ của sâm panh.

Smitty dựa lưng vào tường và liên lạc với đội của mình. Tất cả mọi thứ đều ổn thỏa, không có gì đáng ngạc nhiên. Giờ họ đã là một cỗ máy vận hành trơn tru, và thêm một vài phi vụ như thế này nữa thì công ty sẽ có thể trả bớt nợ nần chồng chất trong năm nay. Vài năm tới, có lẽ anh sẽ được mời đến làm khách trong những sự kiện như thế này thay vì làm bảo an như hiện tại.

Anh lại đảo mắt nhìn về phía Jessica. Lại một lần nữa, cô ta không nhìn thấy anh. Đúng thật là không nhìn thấy. Không hề “giả vờ như tôi không nhìn thấy anh ta” nữa. Cô ấy không để ý đến anh thật. Người phụ nữ này đã hoàn toàn lãng quên anh.

Những giai điệu La-tinh ngân nga vang lên và gã Chó hoang tóc vàng hoe từ bữa tiệc của Jessie tuần rồi lại nắm lấy tay cô và lôi cô vào một điệu nhảy khá đẹp mắt. Smitty híп mắt lại. Gã ta bị ám ảnh với chuyện “khiêu vũ” cùng Jessie sao? Quả là một lí do tốt lành để có cơ hội thân mật với cô ấy. Dù vậy, Smitty vẫn phải bắt đắс dĩ mà thừa nhận rằng, gã ta có vẻ khá khăng khít với người phụ nữ tóc vàng đi cạnh bên gã suốt thời gian này. Có lẽ đây là truyền thống của loài chó rồi. Gã Chó hoang tóc vàng đẩy Jessie ra và rồi lôi cô lại vào lòng một cách điệu nghệ, sau đó lớn gan mà hạ người cô xuống. Smitty thắc mắc trong giây lát, không biết có bao nhiêu gã đàn ông tại nơi này đang cố gắng muốп nhìn vào trong váy của Jessie nhỉ.

Đủ rồi. Anh phải lên tiếng thôi. Người phụ nữ này đúng là một mối họa tiềm tàng!

Đong đưa ly sâm panh trong tay, Jess tách ra khỏi Bầy và hướng về phía bàn tiệc buffet, trong đầu đang phân vân liệu mình có nên đứng ăn hay không. Những hưởng mười nghìn đô cho một người thì chí ít cũng phải được ngồi ăn một cách tử tế. Tuy vậy, cô vẫn phải cho họ số tiền đó. Đây là quỹ từ thiện dành cho bọn trẻ, dành chịu thôi. Jess cố gắng chen qua đám đông, số người tham dự bữa tiệc này thật đáng kinh ngạc, nhưng cô đột nhiên ngừng lại khi nghe một giọng nam quen thuộc gọi tên cô.

“Jessica! Jessica!” Cô hơi giật mình và xoay người, đối diện với Sherman Landry. Cô đã quên bếng mất khả năng gã ta sẽ đến dự sự kiện này, nhưng Phil và Sabina cứ nằng nặc lôi kéo cô đi dự cho bằng được.

“Chào, Sherman.” Khi gã đứng trước mặt, cô đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Anh thế nào rồi?” cô hỏi.

“Khỏe. Khỏe lắm. Còn cô?”

“Tôi vẫn ổn.”

“Và anh bạn sói của cô thì sao?”

Nói dối gì đi, Jessica. Nói dối đi! “Ồ, anh ấy ở gần đây thôi.”

“Đề tôi đoán xem, vé của anh ta là do cô chi trả nhi?”

Jess không trả lời, thay vào đó, cô dùng ngón tay trở xoa xoa mi mắt trái đang giật liên hồi của mình.

“Lũ Smith không thường đến những sự kiện như thế này đâu,” Sherman tiếp tục. “Bọn họ thích nhậu nhẹt và chen chúc trong đám hỗn loạn tại NASCAR² hơn.”

Jess nheo mắt lại, bỗng nhiên nghĩ rằng Sherman trước mặt cô đây không phải là một tên Chó hoang thực thụ mà chỉ là một trong những chú cún con sống trong nhung lụa và được nuông chiều quá mức. Một nhóc bichon frise³ hay papillon⁴. Mừng tượng gã ta với mái tóc gần đầy nơ khiến cho cô cười sái cả quai hàm.

“Tôi rất thích NASCAR,” cô thú nhận, mong rằng sự thật này có thể đuổi gã ta đi. “Giải đấu này vừa vui, người đến xem cũng lại tử tế, và hơn nữa, còn có rất nhiều xe đua. Tôi thích xe đua lắm.”

“Phải, phải. Không gì thú vị hơn việc quan sát mọi người chạy lòng vòng nhi.” Trước khi Jess có thể nói bất cứ điều gì - chẳng hạn như “đồ khốn kiếp” - Sherman cố gắng lùi xa ra phía sau và mãi cười một cách tán thưởng. “Jessica, tôi phải công nhận rằng cô rất xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” Cô sẽ giết tươi tên Phil khốn kiếp.

“Cô đã hợp mắt hôn của tôi rồi.”

“Sherman, anh thật ngọt ngào. Cảm ơn nhé.”

Gã ta hăng giọng. “Tôi đang nghĩ rằng...” Hăng giọng một lần nữa. “Chúng ta có thể hẹn hò với nhau. Ăn tối nhé?”

“Ăn tối? Ừm...” Nghĩ ra lí do từ chối nào đi. Mau lên! “À... Smitty.” Cô hít thật sâu. “Không thể được bởi vì tôi đang hẹn hò với Smitty.” Được rồi. Lí do này khá ổn đấy.

“Jessica, nghiêm túc đấy.” Gã ta bước lại gần cô. Thật ra là gần sát luôn ấy chứ. “Tôi có kể cho chị gái tôi nghe chuyện của cô và bọn tôi đều hiểu rằng cả

phụ nữ cũng có những nhu cầu sinh lí.” Chị gái gã ta? Gã bàn bạc chuyện này với bà chị gái? Đột nhiên, Jess cảm thấy buồn nôn quá. “Và lũ Sói là một công cụ thỏa mãn ngắn hạn vô cùng hoàn hảo. Nhưng tuổi thanh xuân đã đi qua làm sao lấy lại được chứ.”

Khoan đã. Gã ra nói thế với mình thật sao? Không, không. Gã ta dám nói những lời đó với mình à.

“Cô phải nghĩ về tương lai của Bầy nữa. Chắc rằng cô cũng muốn sinh ra những chú cún con của cô nhì. Những chú cún con thuần chủng. Không phải tạp chủng. Tôi tin rằng tôi và cô có thể từ từ bàn bạc về vấn đề sinh sản này đây.”

Jess nhìn đăm đăm vào gã ta. Cô không thể nhìn được. Hiển nhiên, sự xuất hiện của Smitty đã gây sức ép lên người Sherman. Thay vì những câu từ lãng mạn, giờ cô lại bị ném thẳng vào mặt hai từ “sinh sản” cơ đấy.

“Jessica...”

Gã ta bước lại gần hơn nữa, và điều làm cô thật sự khiếp sợ là, cô nghĩ gã đang muốn hôn cô. Nhưng đúng lúc này điện thoại cô vang lên và Jess nhanh tay giật nó ra khỏi chiếc ví nhỏ nhắn được thiết kế riêng, trong lòng cô dâng lên cảm giác hồi hả hơn bao giờ hết.

“Điện thoại! Tôi phải nghe điện thoại.”

“Ừ, nhưng...”

“Chào anh.” Jess xoay lưng bỏ đi, và ấn nút trả lời cuộc gọi.

“Alô?”

“Chào, Jess. Là Bets đây.” Trợ lí của cô. Cũng là người sẽ nhận được tiền thưởng quý này vì đã cứu cô khỏi cuộc thảo luận về vấn đề sinh sản với con chó điên nọ.

“Chuyện gì thế, Bets?”

Betsy bắt đầu phun ra một tràng những rắc rối với một trong những khách hàng của họ trong khi Jess rảo bước đến nhà vệ sinh. Thông thường, những vấn đề dạng này sẽ được cấp dưới xử lí chứ không cần Jess phải đích thân ra tay, nhưng vị khách hàng lần này đang vô cùng bức bối, hơn nữa, chị ta lại là một người rất sộp và còn giới thiệu cho họ rất nhiều hợp đồng quan trọng khác. Họ không thể làm ngơ người phụ nữ này được.

“Cô có thể chuyển máy cho tôi nói chuyện với chị ấy được không?”

Jess đứng trước cửa nhà vệ sinh, tựa lưng vào tường và chờ đợi cuộc gọi của cô được chuyển đến một văn phòng đẹp đẽ ở Detroit.

Khi đối phương bắt máy, Jess bắt đầu lời ngon tiếng ngọt dỗ dành chị ta. Giờ cô vô cùng thành thạo trò này. Chắc là nhờ kinh nghiệm hợp tác vài năm với bên cảnh sát. Bọn họ sẽ xông thẳng vào căn hộ của cô, bắt an, khó chịu, và thường rất phẫn nộ với mấy phường bắt lương họ tóm được, khăng khăng đòi biết cô đã tìm thấy những gì trên máy tính của lũ lưu manh ấy. Khi ấy, Jess có hai lựa chọn: hoặc là mắng rủa họ xối xả ngay tại trận, đây cũng là cách được rất nhiều đồng nghiệp của cô lựa chọn, hoặc an ủi họ. Cô áp dụng phương thức số hai, và cho đến giờ, cô, cả bạn của cô và công ty cô vẫn còn được các vị đồng nghiệp cũ quan sát, bảo vệ.

Khi Jess lắng nghe lời phàn nàn của người khách và đồng thời cũng liên tục nói “Em hoàn toàn đồng ý” để an ủi chị ta, cô xoay đầu và phát hiện ra những nữ linh cầu của Bảy Stark đang đứng tại đó, mắt nhìn chăm chăm vào cô. Đôi mắt chúng lập lòe dưới ánh sáng ảm đạm trong hành lang u tối này.

“Mày nghĩ thế là vui à?” Madeline gầm lên.

Jess giơ ngón tay trở lên ra dấu đáp lại. “Đợi tôi một chút nào cưng,” cô thì thầm, “nói chuyện xong với khách hàng này đã.”

Cả lũ linh cầu chớp mắt đầy ngạc nhiên. Chúng cứ tưởng cô sẽ nhào thẳng vào tấn công chúng ấy chứ. Cô đâu phải là chó sói. Cô chỉ tấn công trước khi lũ cún con của cô gặp nguy hiểm mà thôi. Khi đó thì cô sẽ liều tất. Nhưng với một buổi phô diễn sức mạnh như thế này á? Cô còn bận lắm, đợi sau đi.

“Ê. Tao đang nói chuyện với mày đó.”

Jess cười và gật đầu đồng ý. Bọn chúng tức lồng lộn ruột gan lên mỗi khi thấy hành động này của cô. Cô nhìn thấy chúng mở móng vuốt ra, nhưng rồi Marissa Shaw tiến đến sau lưng chúng và chị ta nện tay vào lưng ả Madeline Stark.

Sur tử cái á? Đúng, lũ mèo to xác ấy mới là những kẻ chuyên ra đòn trước tiên.

Jess lùi ra phía sau và tránh khỏi cuộc chiến thường niên sắp xảy ra giữa những cô nàng lắm chiêu này. Trong lúc di chuyển, Jess vẫn không quên tiếp tục trò chuyện với khách hàng của mình. Phải sống với Bảy của cô, thì dù có tệ hại đến mấy cũng sẽ trở nên tháo vát, nhanh nhẹn thôi.

“Mày có vấn đề gì à con khốn kia,” Marissa gầm gừ, bộ móng vuốt to chổng bật tung ra. “Có chuyện thì tìm tao này.”

“Nghe nàng Jane của Ghetto⁵ nói kia.”

Jess nhăn nhó. Đúng là một câu phát biểu ngu ngốc hết sức mà. Mặc dù Marissa không ngại ngừng về xuất thân khiêm tốn của mình, nhưng cũng không có nghĩa chị ta sẽ bỏ qua những lời chế giễu của lũ bò cái giàu có này.

Marissa nắm lấy cổ họng Madeline và gạt ả ra. Madeline bị đẩy lùi về phía sau. Jess cố gắng tránh đi, nhưng tốc độ của cô không đủ nhanh và kết quả là ả linh cầu đập thẳng vào người cô, khiến Jess văng ra khỏi cánh cửa thoát hiểm. Người cô va vào bức tường đối diện, một tràng cầu nhàu bất ngờ thoát ra từ miệng cô khi cánh cửa thoát hiểm đóng sầm lại trước mặt.

“Jessica? Mọi chuyện vẫn ổn chứ em gái?” người khách hàng chân thành hỏi han.

Cô hít sâu vào và bình tĩnh lại. “Dạ... vâng. Xin lỗi chị nhé. Em, ờ, em vô tình đá ngón chân vào cạnh bàn thôi.”

“Ồồồồ. Chị cũng bị thế suốt đây, đau chết đi được.”

Chị ta tiếp tục trò chuyện, giọng điệu vui vẻ hơn nhiều rồi. Jess mặc chị ta dông dài, cô đi về phía cửa và thử kéo ra. Không hề suy chuyển. Cô lại cố gắng kéo tay nắm một lần nữa. Vẫn không có gì xảy ra. Cô đã bị nhốt bên ngoài mất rồi.

Mẹ kiếp!

“Chị đã thấy tốt hơn sau khi nói chuyện với em rồi, Jessica. Cảm ơn em.”

“Chị đừng khách sáo. Chị biết mà, chị có thể gọi cho em bất cứ lúc nào.” Cô cố gắng kiểm soát hai hàm răng đang đánh lập cập của mình. “Bọn em sẽ liên lạc với chị vào buổi sáng nhé?”

“Được thôi, cảm ơn em lần nữa.” Người khách hàng ngắt kết nối và Jess lập tức vòng tay ôm quanh người mình.

“Nào nào,” cô tự lẩm bầm. “Chiếc váy này. Ý tưởng tồi tệ trong một đêm mùa đông.” Và cả đôi giày chết tiệt này cũng thế. Jess khập khiễng hướng về phía con phố, cùng lúc đó cô còn phải nỗ lực hết sức để tránh cảnh ngã đập mông trong con hẻm dơ bẩn này. Khi ra được đến cuối con hẻm, cô nhìn thấy hai người phụ nữ đang đứng cạnh một chiếc Buick⁶ tồi tàn. Cả hai đang tranh cãi vô cùng kịch động. Thông thường, Jess sẽ không để ý hoặc quan tâm, nhưng cô ngửi được mùi của loài sói từ trên người họ. Hai ả Sói cô không hề nhận ra. Cô quen thuộc với tất cả những con Sói địa phương và giờ là Sói nhà Smith, nhưng trên một hòn đảo đã nhỏ mà còn có thêm những kẻ lạ mặt nữa thì thế nào cũng có vấn đề.

Khi cô ra được đến đầu ngõ, hai người phụ nữ bỗng ngưng bật và đôi mắt sói lạnh giá dán chặt lấy cô.

Thảm rồi.

Smitty nắm lấy Madeline Stark trong khi Mitch giữ chặt chị gái của mình. Không dễ dàng chút nào vì cả hai người phụ nữ đều đã biến hình rồi. Ngay trong một sự kiện của con người như thế này đây. Có phải não của các cô bị thoái hóa hết rồi phải không?

Anh lay lay Stark. “Chuyển về. Ngay bây giờ!” Cô ta làm theo và đột nhiên, anh lại ôm một nàng linh cầu khóa thân trong lòng. Chúa ơi, còn rất nhiều cách tiêu khiển tốt hơn cho một buổi chiều thứ Ba mà. Anh đẩy cô vào nhà vệ sinh. “Mặc đồ vào đi.” Smitty ném vội quần áo về phía cô ta, nhưng thú thật anh chẳng biết những trang phục rườm rà này thuộc về cô ả, chị em cô ả, Marissa hay hai cô em gái của Mace - Serita và Allie vừa nhào vào góp vui trong trận hỗn chiến nữa.

Mitch đẩy bà chị vẫn đang trong trạng thái biến hình của mình vào nhà vệ sinh nam nằm ở phía bên kia của dãy hành lang chật hẹp vì anh biết rõ không nên để bà chị mình ở chung một chỗ với Bảy nhà Stark. Hai ả sư tử còn lại theo sau Marissa, và khi cánh cửa vừa đóng lại thì Mitch rời khỏi hiện trường ngay, sau đó anh phá lên cười ngặt nghẽo.

Smitty liếc nhìn xung quanh. Lí do anh phát hiện và ngăn chặn được cuộc chiến nhỏ nhỏ này trước khi chuyện bé xé to là nhờ vào Jessie Ann, anh nhìn thấy cô bước vào hành lang này và đi đến nhà vệ sinh, lũ Stark bám sát phía sau cô. Giờ thì cả bóng dáng của cô cũng không thấy là thế nào.

Anh gõ cửa nhà vệ sinh nam. “Có ai nhìn thấy Jessie Ann ở đây không?”

“Ai cơ?” ba giọng nói đồng loạt vang lên.

Anh đảo tròn mắt. “Jessica Ward?”

“Ban nãy cô ta vẫn còn ở đây mà,” Marissa đáp trả.

Chết tiệt thật. Cô ấy đi đâu rồi? Anh cần phải tìm ra cô. Ngay bây giờ.

Anh vẫn không thể nào quên được hình ảnh con chó còi cọc đó thềm khát chảy dài lên khắp người cô. Chỉ ít những người đàn ông trong bầy của Jessie vẫn còn khá dẻo dai. Còn Landry ấy hả, đứa cháu ba tuổi của Smitty cũng có thể dễ dàng đo ván anh ấy chứ.

Chắc, chắc cô ấy cũng không thể đi quá xa được.

Anh sờ sờ cảm và nhìn chung quanh cho đến khi phát hiện ra cánh cửa thoát hiểm ở phía sau. Một cách cửa có hệ thống khóa tự động.

Smitty mỉm cười. Anh vô cùng yêu thích công việc của mình.

Jess đứng ở cuối con ngõ, ánh mắt khóa chặt lấy hai người phụ nữ. Một trong số họ có mái tóc nhuộm màu đỏ quạch, ả ta bắt đầu gầm gừ và tiến dần về phía cô. Jess cũng gầm gừ đáp trả, cô bung bộ vuốt ra và căng mình vào tư thế chiến đấu. Nếu tình hình trở nên tồi tệ, cô sẽ bỏ hẳn đôi giày này ra. Nếu còn tồi tệ hơn nữa, cô sẽ biến hình. Nhưng, ở một môi trường mở như thế này, đó luôn là biện pháp sau cùng.

May thay, trước khi ả ta kịp đến gần, nữ Sói còn lại đã kéo lấy tay ả và giật ả lại, đẩy vào trong xe.

“Chưa đến thời cơ và cũng chưa phải đối tượng,” cô nghe mục ta thì thầm. Jess có thính lực của loài Chó hoang. Cô có thể nghe thấy tiếng kim rơi từ cả dặm nếu như cô muốn. “Vào xe đi,” nữ Sói ra lệnh. ả tóc đỏ muốn tranh cãi, nhưng bị mục đàn bà còn lại tát một cái thật mạnh và đẩy vào trong.

Chắc, Bầy của cô cũng khá là cứng đầu đấy, nhưng Jess chưa bao giờ phải làm những trò này để bắt người khác vâng lời cô. Ngay cả những nữ Sói nhà Smith còn không thêm tát người nữa. Một là thuận phục, hai là chấp nhận bị đánh. Thế giới nhà họ Smith không có màu xám lờ mờ.

Cả hai người đàn bà ngồi vào xe và chạy khỏi lề đường, Jess thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Jessie Ann?”

Jess hét lên và xoay người lại. Đáng tiếc, thay vì phải tung ra một đòn tấn công thì cô lại tung ra một cú quật vụng về và Smitty dễ dàng tóm được tay cô.

“Cô đang làm gì thế?” anh ta hỏi một cách bình tĩnh.

“Đánh anh đến bất tỉnh?”

Jess rất quen thuộc với hơi thở đầy bực dọc này của anh. Hệt như ngày xưa, lúc anh nhìn thấy cô ngã khỏi tàng cây nơi cô đang trốn sau khi bị Sissy và lũ Sói của ả truy đuổi.

Cô nhìn xuống đôi tay to rộng đang vững vàng giữ lấy vai cô và giúp cô đứng yên lại. “Giờ anh có thể thả tay ra được chưa?”

“Cô có chắc bản thân cô có thể vừa đi vừa nói cùng một lúc chứ, Jessie Ann thân yêu?” Cô giơ vuốt lên và anh nhanh chóng đẩy cô ra. “Cô biết không, một tiếng ‘được’, đơn giản cũng có thể giải quyết vấn đề đấy?”

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Đội của tôi đến để giúp thắt chặt an ninh tại viện bảo tàng này thôi. Không phải tuyệt vời lắm sao, vừa lúc có cả sư tử và linh cẩu làm loạn tại hành lang nữa.”

Jess cười khúc khích. “Chí lí lắm.” Cô chỉ chỉ cánh cửa. “Anh đang làm bảo an tại đây mà, anh có thể mở cửa cho tôi vào chứ?”

Smitty nhìn cô. “Cô có vé vào không?”

Cô chớp chớp mắt. “Nằm trong túi áo khoác của tôi rồi.”

“Xin lỗi cung, tôi không có đủ quyền hạn đưa cô vào nếu cô không có vé.”

Jess cố gắng bình tĩnh lại. “Tôi xin lỗi. Anh vừa nói gì đấy?”

“Chúng tôi chỉ có thể cho phép những người có vé vào mà thôi. Cô thì lại không có. Xin lỗi.”

Răng của Jess bắt đầu va vào nhau lạch cạch và cô chà xát cánh tay mình trong tuyệt vọng. Gã đàn ông này bị cái gì vậy? Ngày hôm qua anh ta còn tha thiết muốn “giúp đỡ” cô đến thế. Giờ thì cô sắp bị đông cứng rồi và anh còn nhẫn tâm từ chối mở cánh cửa chết tiệt này ra cho cô. “Anh đang nói đùa đúng không?”

“Jessie Ann, cô biết tôi rất nghiêm túc với công việc của mình mà. Tôi không thể để bất cứ kẻ nào không có vé bước vào bên trong.”

“Anh là đồ chó ch...”

“Nào, nào, Jessie Ann. Không cần phải dùng đến loại ngôn ngữ đó đâu.”

Cô giơ tay đầu hàng. “Được thôi. Tôi sẽ đi vòng qua hết cả cái tòa nhà chết chóc này và bước vào từ cửa chính vậy. Mong là tôi sẽ không chết cồng giữa đường.”

“Ôi dào, cô biết giống loài của bọn ta sẽ không dễ dàng chết cồng thế đâu.” Cô lơ anh và bỏ đi. “Họ cũng sẽ không cho cô vào,” anh ta nói vọng lại từ sau lưng cô.

Cô ngừng bước. “Vì sao?”

“Cô không có vé.”

Cô dậm chân và xoay người lại, khá ngạc nhiên vì mình vẫn còn có thể đứng vững khi mang đôi giày quý quái này. “Bobby Ray Smith, tôi thề với Chúa tôi...”

Anh ta vẫn bình tĩnh và cắt ngang lời cô, “Đừng lảng mạ tôi nữa, Jessie Ann.”

“Là Jess-i-ca!” cô gằn như thét lên. “Không phải Jessie. Và càng không phải là Jessie Ann.”

Anh ta nhún vai. “Tôi thích Jessie Ann cơ.” Chính sự bình tĩnh này của anh làm cô điên tiết lên. Một Smitty điềm tĩnh có tự chủ. Anh trai của anh ta không hề như vậy. Bố anh ta lại càng không. Có lẽ Smitty đã thừa hưởng khí chất này từ mẹ. Nhưng giờ, cái tình thế chết tiệt này chỉ khiến Jess muốn tháo ngay giày ra và nện thẳng đôi gót nhọn vào tròng mắt anh.

Anh nhìn vào tay cô. “Cô dùng điện thoại ấy. Gọi một người bạn của cô mang vé ra.”

“Họ không mang theo điện thoại. Điện thoại đều ở trong áo khoác của bọn họ.”

“Vì sao họ lại không mang chúng theo bên mình chứ?”

Jess nắm chặt thiết bị nhỏ nanh trong tay, siết thật mạnh thật mạnh đến nỗi cô có cảm giác chiếc điện thoại ấy đã nát thành bột phấn. “Bởi vì tôi đã mang theo điện thoại bên người!”

“Không cần thiết phải hét lên như thế, Jessie Ann.”

“Tôi không thể nói chuyện với anh nữa.” Cô xoay người lại và một lần nữa toan bỏ đi.

“Tất nhiên là,” anh ta nói từ sau lưng cô, “có lẽ chúng ta có thể tìm ra giải pháp nào đó.”

“Và giải pháp ấy là gì?” cô vừa bước đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

“Cô hẹn hò với tôi, ngày mai.”

Một lần nữa, Jess lại ngừng bước. Cô kinh bị chính bản thân mình, sao con tim cô lại có thể đập loạn xạ như thế chứ. “Hẹn hò sao? Anh bắt tôi đứng trong thời tiết lạnh cóng này chỉ vì một cuộc hẹn chết tiệt đấy à?”

“Không phải một cuộc hẹn,” anh thì thầm ngay bên tai cô và Jess gần như nhảy lên khỏi mặt đất.

Anh làm thế bằng cách nào nhỉ?

“Chỉ là hai người bạn đi chơi với nhau thôi.”

Quá hiển nhiên. Tại sao Bobby Ray Smith lại chịu hẹn hò với Jessie Ann Ward “bé nhỏ” chứ? Trái tim đang đập thình thịch của cô hẫng một nhịp và nhanh chóng tuột không phanh xuống một con dốc mang tên Tuyệt Vọng. Anh làm tất cả mọi chuyện chỉ để thỏa mãn cái tôi của anh chứ chẳng có liên quan gì đến cô. Đã mười sáu năm rồi và cô vẫn chưa thể lọt vào mắt xanh của anh sao... Ôi, mặc kệ đi.

“Bạn bè của tôi sẽ không để tôi chết công như thế này.”

“Tôi khá chắc chắn rằng với bạn bè cô vị tha đối với tôi hơn nhiều. Chỉ cần một từ được của cô thì tôi sẽ mang cô vào trong ngay lập tức, cưng à.”

“Anh là đồ khốn nạn.”

“Tôi là một thành viên nhà Smith,” anh ta đơn giản đáp trả.

“Có gì khác nhau đâu?”

“Với rất nhiều người thì chẳng có gì khác nhau hết.” Nụ cười ranh mãnh của anh hết sức từ tốn và hết sức quyến rũ, cô hận mình không thể tát văng nó ra khỏi khuôn mặt chết tiệt ấy. “Một từ thôi, Jessie Ann. Được. Và tôi sẽ mang cô vào trong.”

“Anh đang uy hiếp tôi sao?”

“Từ ấy xấu xa quá. Tôi thích từ tổng tiền hơn.”

Ngón chân cô đã mất cảm giác. Ý định đi hét tòa nhà chết tiệt này để được vào lại bên trong khiến bao nhiêu ý chí chiến đấu của cô lụi tàn tại chỗ. Nhất là khi còn phải đi bằng đôi giày ngu ngốc này. Phil sẽ không bao giờ dụ được cô mang những đôi giày như thế này nữa.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho hành động ngày hôm nay của anh đâu.”

“VẬY TỨC LÀ KHÔNG ĐỒNG Ý PHẢI KHÔNG.”

“Được. Được rồi.”

Smitty lập tức cởi áo khoác của anh và choàng qua vai cô. Nó mang mùi vị của anh, và cô chỉ muốn găm gù, cọ khắp người vào chiếc áo này thôi.

Anh dẫn cô đến chỗ cánh cửa, khi anh mở nó ra, May gần như đã nhào ra ngoài vì cô đang nắm lấy tay cầm bên trong.

“Jess! Bỏ đây rồi. Bọn tớ tìm bỏ suốt này giờ đây, Chúa ạ.”

“Tớ có một cuộc điện thoại khẩn,” cô rên rỉ.

May nhìn qua nhìn lại giữa Jess và Smitty. “Được rồi,” cô nàng nói trước khi chạy vụt đi như một cô chó lai yếu đuối vậy.

Khi Jess bước vào không gian âm áp của viện bảo tàng, Smitty thì thâm bên tai cô. “Ngày mai tôi sẽ đến văn phòng đón cô. Khoảng sáu giờ nhé.” Nhà Smith chẳng bao giờ cho người khác một thời gian nhất định cả. “Khoảng sáu giờ” có nghĩa là gì đây? “Vì vậy, cô nhớ phải thêm tôi vào danh sách được vào văn phòng đấy nhé!”

Cô giật phăng chiếc áo đang khoác trên vai và ném thẳng vào mặt anh.

“Đồ đều!” cô nổi đóa lên, sau đó ùng ùng lôi cả Bầy của cô đi về.

Smitty mặc chiếc áo khoác lên người.

À há! Bầy được cô rồi nhé. Cô nghĩ mình lấu cá hơn anh sao? Còn lâu nhé. Nào là huấn luyện trong quân đội. Nào là tôi luyện từ nhà Smith. Chỉ hai thứ này thôi cũng đã đủ khiến anh trở thành kẻ săn mồi quỷ quyệt và xấu xa nhất rồi.

Anh sẽ mang cô đi ăn tối và họ sẽ có một cuộc thảo luận dài về cuộc đời của cô trong mười sáu năm qua... và còn cả cách chọn trang phục trong những sự kiện như thế này nữa. Và rồi, anh sẽ tìm ra lí do vì sao cô lại phải trốn chui trốn nhủi anh như thế. Được rồi. Kế hoạch này có vẻ tốt đấy. Anh sẽ đưa người bạn cũ này trở lại cuộc sống của mình, cho dù cô ta có phản kháng và chống đối thế nào cũng vô dụng thôi.

Với Smitty mà nói, chuyện này chẳng có gì đáng xấu hổ.

Một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai anh và Marissa đưa vào người Smitty để giữ thăng bằng trong khi đang mang giày. Chị ấy đang định nói gì đó nhưng đúng lúc này, Jessie Ann lại lao trở vào như một tia chớp. Cô nhào vào lòng

Smitty, lưng tựa vào ngực anh. Cô kéo cánh tay anh vòng qua eo mình và thì thầm, “Giờ thì trông đom đóm đáng một chút cho tôi.”

Năm giây sau, Sherman Landry xuất hiện ở cuối hành lang. Nụ cười của gã nhanh chóng tắt ngấm khi nhìn thấy Smitty. Và sự sợ hãi bao trùm trên cả khuôn mặt khi gã nhìn thấy Marissa.

Gã chán chường thở dài, sau đó nửa vờ mà vẫy vẫy tay. “Chào, Jessica.”

“Chào,” Jess nói, giọng điệu vui vẻ ra mặt. Khi Sherman bỏ đi rồi, cô nghiêng răng ken két mắng vói theo, “Mẹ kiếp nhà anh.”

Một vài phút trông qua trước khi Jess nhận ra đôi tay của Smitty vẫn đang ôm chặt lấy cô. Cô chậm chậm ngẩng mặt lên và nhìn anh. Smitty không thể nhìn nữa, anh nở một nụ cười chói lóa hết sức có thể. Bố anh cũng có nụ cười này và mỗi khi mẹ anh nhìn thấy bà đều đuổi theo ông già chết tiệt đó với chiếc rau chẻ củi ở sân sau nhà họ.

May mắn thay, Jessie không mang theo rau vào thời điểm này.

“Buông tôi ra!” Cô giăng ra khỏi vòng tay của anh. “Đồ khốn nạn.”

“Ngày mai gặp lại cô nhé!” anh dùng cái giọng điệu vui vẻ hết như khi Jess tổng khừ được Landry để đáp trả lại cô.

Cô ùng ùng bỏ đi, sau đó xoay người trên đôi gót tử thần đỏ và nâng cả hai tay lên, giơ thẳng ngón giữa vào mặt anh trước khi biến mất hoàn toàn.

Marissa tựa cằm vào vai Smitty. “Chị phải công nhận, Smitty, cách em đeo đuổi phụ nữ đúng là thú vị thật.”

“Em tự học đấy,” giọng nói không giấu được vẻ tự hào, anh nhăn răng với Marissa khi chị ta phá lên cười ngặt nghẽo.

Ghi chú:

1. Là một nhân vật hoạt hình của xưởng phim Hanna-Barbera, lồng tiếng bởi Don Messick.

2. NASCAR (Hiệp hội Đua xe thương mại Mỹ) là giải đua danh giá bậc nhất nước Mỹ, đồng thời cũng là đường đua nguy hiểm bậc nhất.

3. Là một loại chó cảnh dễ thương thuộc nhóm chó xù. Chúng rất thông minh, vui vẻ, đáng yêu và giàu tình cảm.

4. Còn được gọi là chó bướm, bởi vì đôi tai của chúng có hình dạng giống cánh bướm. Chúng là một giống loài thông minh và tình cảm.

5. Jane thường dùng để ám chỉ một người con gái xinh đẹp, vui tính và hồn nhiên. Ghetto là một từ lóng ám chỉ những khu vực ngoại thành, nghèo khổ. Ở đây, Madeline muốn dùng sự đối lập này để cười nhạo xuất thân nghèo khổ của Marissa.

6. Thuộc sở hữu của hãng xe GM, Buick là một trong những thương hiệu xe sang trọng và lâu đời nhất của Mỹ.